

فرش قرمز مسابقات استانی برای شهرداری اردبیل

تیم فوتبال شهرداری اردبیل در سه هفته مانده به پایان رقابت های لیگ دسته سه سقوط به رقابت های استانی را حتمی کرد و بدین ترتیب پرونده یکی از ریشه دارترین تیم های فوتبال منطقه بسته شد.

این تیم عشق هواداران فوتبال اردبیل بود. شهرداری یادگاری از دوران خوش فوتبال بود. شهرداری یادآور خاطرات تلخ و شیرین فوتبال از دهه 60 تاکنون بود.

شهرداری در حیات خود دوران پرفراز و نشیبی را پشت سر گذاشته است. توجه به این تیم بعد از بازگشت دوباره به آغوش شهرداری که در سال 89 و به همت اکبر نیکزاد شهردار وقت انجام پذیرفت، بیشتر شد.

عوامل مختلف در سال های اخیر دست به دست هم دادند و برای این تیم مردمی روزهای غم انگیز و تأسف آوری را رقم زدند.

وقتی در فصل 94-95 پس از دو فصل حضور در دسته یک به دسته دو سقوط کرد اصرار شهردار برای واگذاری امتیاز و حمایت شورا از شهردار، تیم را وارد بحران تازه ای کرد و از آن تاریخ تیم در سرایشی سقوط قرار گرفت و روزهای خوبی را در عرصه فوتبال تجربه نکرد.

شهرداری شناسنامه فوتبال اردبیل است. حال که تیم به رقابت های استانی سقوط کرده است تلاش عده ای برای توجیه رفتارها و عملکردها و به نوعی تبرئه کردن ها آغاز می شود.

در شرایط فعلی آن چه برای تماشاگر و دوستدار فوتبال و علاقه مند به تیم شهرداری مهم است از هم پاشیده شدن تیم و بسته شدن پرونده آن می باشد.

عزیزانی که در واگذاری تیم در شورا بدون نظرخواهی، سفته را جایگزین ضمانت نامه بانکی کردند و آن هایی که هر روز حرفی تازه بر زبان راندند و بر سر قول و قرارها و حرف ها ایستادگی نکردند و کسانی که نتوانستند علی رغم ادعاها از تیم دل بکنند، آنهایی که قراردادهای میلیونی امضاء کردند و بیشتر از استحقاق و حقشان گرفتند و در آخر طلبکار هم شدند، آن هایی که زیر پای مربیان غیر

بومی را خالی کردند و راه را برای سکانداری شان هموار نمودند، آن هایی که برای بودن در کنار تیم زمین و زمان را واسطه می کردند و منافع شخصی را به منافع تیم ترجیح می دادند و آن هایی که خود را مالک و صاحب و همه کاره تیم دانسته و به هیچ عنوان برای دل کندن از آن راضی نمی شدند در بحث سقوط و نابودی تیم می توانند سهمیم باشند.

شهرداری در سال های اخیر کاملاً مورد بی مهری مسئولان قرار گرفت. از شورای شهر گرفته تا فرماندار اردبیل و استاندار استان.

در روزهایی که تیم بیش از 12 هزار تماشاگر را به استادیوم جذب می کرد فرماندار وقت در جایگاه برای تماشای مسابقات حضور پیدا می کرد ولی وقتی سقوطش حتمی شد رفت و تیم را فراموش کرد و دیگر در ورزشگاه تختی مشاهده نشد و خدابخش استاندار وقت که حسرت به دل ماندیم تا برای یک بار از فوتبال سخن بگوید و به تیم و بازیکنانش روحیه بدهد.

شهرداری با وضعیتی که حاکم است احتمال حضورش در لیگ استانی نیز وجود ندارد. باید دعا کرد که شهرداری ورزش دوست و فوتبال بلد برای شهر انتخاب شود تا شاید گرهی از گره های این تیم را بگشاید.

راستی آن دسته از اعضای شورای شهر که خود را فوتبالی می دانند و از پیشقراولان برافراشتن پرچم مخالفت با تیمداری شهرداری بودند الآن در چه حالی هستند؟ از این که بعد از چهار سال پروژه بر زمین زدن فوتبال شهرداری به نتیجه رسیده خوشحال هستند؟ آن هایی که از سفره گسترده تیم متنعم شدند و قراردادهای آن چنانی بستند و در تیم حاشیه ایجاد کردند الآن با وجدان راحت سر بر بالین می گذارند؟ و آن هایی که ساز برکناری مربیانی چون دینورزاده و ربیعی را کوک کردند و نامردانه در این راه گام گذاشتند در حال حاضر احساس شرمندگی نمی کنند؟